

PHILIP PULLMAN

LA MATÈRIA OBSCURA II

Estrella Polar

Philip Pullman

La daga

Traducció d'Albert Torrecasana

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Subtle Knife*

© Philip Pullman, 1997

© de la traducció: Albert Torrecasana Flotats, 2001

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Aquest llibre va ser publicat per primera vegada en català
el 2001 per Editorial Empúries.

Primera edició en aquest segell: octubre del 2017

ISBN: 978-84-9137-357-5

Dipòsit legal: B. 16.868-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EL GAT I ELS CARPINS

EN WILL VA ESTIRAR LA MÀ de la seva mare i li va dir:

—Va, afanya't...

Però la seva mare no s'atrevia a avançar perquè encara tenia por. Sota la llum del vespre, en Will va examinar el carrer estret de dalt a baix i va recórrer amb la mirada les fileres de cases, que s'amagaven darrere els jardins minúsculs i els closos. El sol es reflectia a les finestres d'una banda i deixava l'altra a l'ombra. No tenien gaire temps. A aquella hora la gent devia estar sopant, però el carrer s'ompliria ben aviat de nens i nenes que els mirarien, es fixarien en ells i farien comentaris. Perdre temps era perillós. Com de costum, l'únic que podia fer era mirar de convèncer-la.

—Va, mare, anem a veure la senyora Cooper —va dir en Will—. Mira, gairebé ja hi som.

—¿La senyora Cooper? —va dir la dona sense gaire convenciment.

Però el nen ja pitjava el timbre. Per fer-ho, va haver de deixar la bossa a terra, perquè amb l'altra mà continuava agafant la de la seva mare. En Will només tenia dotze anys i, en condicions normals, potser no li hauria agradat que el veiessin agafat de la mà de la seva mare, però ell sabia què passaria si no ho feia.

Es va obrir la porta i va aparèixer la figura vella i encorbada de l'antiga mestra de piano d'en Will, envoltada per la fragància d'aigua de lavanda, tal com ell la recordava.

—¿Qui demana? ¿Ets tu, William? —va dir la dona—. Feia més d'un any que no et veia. ¿Què vols, maco?

—Vull entrar, sisplau, i fer passar la meva mare —va dir el nen amb determinació.

La senyora Cooper va mirar aquella dona distreta, que duia els cabells descurats i feia un mig somriure, i es va fixar en el nen, que tenia una mirada ferotge i trista, els llavis ben tancats i la mandíbula sortida. Aleshores va veure que la senyora Parry, la mare d'en Will, només s'havia posat maquillatge en un ull i que ni ella ni en Will no se n'havien adonat. Era evident que passava alguna cosa.

—Bé... —va dir la dona gran, que es va apartar i els va deixar passar pel passadís estret.

Abans de tancar la porta, en Will va donar un altre cop d'ull al carrer. La senyora Cooper va veure la força amb què la senyora Parry s'aferrava a la mà del seu fill, així com la tendresa amb què ell la conduïa a la sala d'estar (l'única habitació que ell coneixia), on hi havia el piano. La dona també es va adonar que la roba de la senyora Parry feia olor d'humitat, com si hagués estat massa temps a la rentadora abans d'haver-la estès, i va copsar les semblances que tenien mare i fill mentre seien al sofà amb el sol a la cara: els pòmuls amples, els ulls grossos i les celles fosques i rectes.

—¿Què passa, William? —va dir la dona.

—La meva mare necessita estar-se en algun lloc durant uns quants dies —va dir el nen—. Cuidar-la a casa és massa complicat en aquests moments. No està malalta, però sí una mica desconcertada i feta un embolic, i de tant en tant es capfica. Estic segur que vostè se'n sortirà sense gaires problemes. Només necessita algú que sigui amable amb ella i he pensat que vostè és la persona adequada.

La mare mirava el fill com si no acabés d'entendre què passava i, llavors, la senyora Cooper va veure un blau a la galta de la dona. En Will no havia deixat de mirar la senyora Cooper amb una expressió de desesperació a la cara.

—No li costarà res —va continuar dient en Will—. He

portat uns quants paquets de menjar. Em sembla que n'hi haurà prou. També en pot menjar vostè, si vol. No li sabrà greu compartir-los.

—Però... No sé si hauria de... ¿No l'hauria de veure un metge?

—No! No està pas malalta.

—Però segur que hi deu haver algú altre que pugui... ¿No teniu cap veí ni cap parent?

—No tenim família. Només som nosaltres dos. I els veïns estan massa enfeïnats.

—¿I els serveis d'assistència social? No pretenc desfer-me de vosaltres, maco, però...

—No! No. Només necessita que l'ajudin una mica. Estaré uns quants dies que no me'n podré encarregar, però no trigaré gaire a tornar. Vaig a... Tinc coses a fer. Però tornaré aviat i me l'enduré a casa un altre cop, l'hi prometo. No l'haurà de cuidar durant gaire temps.

La mare mirava el fill plena de confiança, i ell es va girar cap a ella i li va fer un somriure amb tant d'amor i tanta seguretat que la senyora Cooper no s'hi va poder negar.

—D'acord —va dir la dona, tombant-se cap a la senyora Parry—. Suposo que no passarà res si es queda un parell de dies. Pot instal·lar-se a l'habitació de la meua filla, senyora. Se n'ha anat a Austràlia. Ja no la farà servir més.

—Gràcies —va dir en Will, que es va aixecar com si tingués pressa per marxar.

—Però, ¿on seràs? —va preguntar la senyora Cooper.

—A casa d'un amic —va dir—. Trucaré tan sovint com pugui. Tinc el seu número. No hi haurà cap problema.

La seva mare l'observava perplexa. En Will es va ajupir i li va plantar un petó mal fet.

—No t'amoïnis —va dir el nen—. La senyora Cooper et cuidarà millor que jo. T'ho prometo. Demà et trucaré i ja parlarem.

Aleshores es van fondre en una abraçada. En Will li va tornar a fer un petó, es va desfer amb suavitat dels seus braços, que li rodejaven el coll, i es va dirigir cap a la porta principal. La senyora Cooper va veure que estava emocionat perquè els ulls li brillaven. Amb tot, el vailet no va oblidar les bones maneres, es va girar i els va dir adéu amb la mà.

—Fins aviat —va dir—. I moltes gràcies.

—William —va dir la senyora Cooper—. M'agradaria que m'expliquessis què passa.

—És una mica complicat —va dir ell—. Però li prometo que no li suposarà cap mena de problema.

Però allò no era el que ella li havia demanat i, de fet, tots dos ho sabien. De tota manera, semblava que en Will tenia aquell assumpte ben apamat. Fins i tot la senyora Cooper va pensar que no havia vist mai cap nen amb tanta determinació.

Quan en Will es va girar, ja rumiava en la casa buida.

En Will i la seva mare vivien al revolt d'una urbanització moderna de dotze cases idèntiques, de les quals la seva era, de llarg, la més deixada. El jardí del davant només era una extensió de males herbes; de fet, la seva mare havia plantat uns quants arbustos al començament de l'any, però s'havien marcit per manca d'aigua. Quan en Will va enfilat la corba, la Moxie, la seva gata, es va aixecar de sota el seu lloc predilecte, una hortènsia que encara era viva, es va estirar i, tot seguit, el va rebre amb un miol suau i li va fregar la cama amb el cap.

En Will la va agafar.

—¿Han tornat, Moxie? —va murmurar—. ¿Els has vist?

Dins la casa regnava el silenci. Sota els últims rajos de sol del vespre, l'home de l'altra banda del carrer rentava el cotxe, però no va veure en Will, i ell tampoc no el va mirar. Com menys cridés l'atenció, millor.

Mentre es repenjava la Moxie contra el pit, en Will va obrir

la porta i va entrar a casa d'una revolada. Abans de deixar la gata a terra, va escoltar amb atenció. Res. La casa era buida.

Va encetar una llauna per a la Moxie i la va deixar menjant a la cuina. ¿Quan trigarien aquells homes a tornar? No hi havia manera de saber-ho. En qualsevol cas, s'havia d'afanyar, així que va anar al pis de dalt i el va començar a escorcollar.

Buscava un estoig gastat, verd i de cuir. Encara que semblés impossible, fins i tot en una casa moderna i corrent com aquella hi havia un grapat de llocs on es podia amagar un objecte d'aquelles dimensions. No calien ni plafons secrets ni cellers immensos per fer que alguna cosa fos difícil de trobar. En primer lloc, en Will va regirar el dormitori de la seva mare, tot i la vergonya que li feia haver de remenar els calaixos de la roba interior, i a continuació, va examinar de manera sistemàtica la resta de les habitacions del pis de dalt, la seva inclosa. La Moxie va pujar a fer-li companyia i l'observava mentre es netejava.

No va trobar l'estoig.

S'havia fet fosc i tenia gana. Es va fer unes mongetes cuites amb salsa de tomàquet, les va abocar sobre unes torrades i es va entaular a la cuina, mentre rumiava quin seria l'ordre idoni a l'hora d'escorcollar les habitacions del pis de baix.

Quan estava a punt d'acabar de menjar, va sonar el telèfon.

Es va quedar petrificat. El cor li batejava cada cop amb més força. Va sonar vint-i-sis vegades i llavors va callar. En Will va deixar el plat a l'aigüera i va reprendre la recerca.

Quatre hores més tard encara no havia trobat l'estoig verd de cuir. Eren dos quarts de dues i estava esgotat. Es va estirar al llit vestit i es va adormir de seguida. Va tenir uns somnis angiosos i concorreguts, i la cara espantada i trista de la seva mare sempre hi apareixia fora del seu abast.

Al cap d'un moment (almenys va ser la sensació que va tenir

tot i haver dormit gairebé tres hores), es va despertar sabent dues coses.

Sabia on era l'estoig i sabia que els homes eren al pis de baix obrint la porta de la cuina.

Va apartar la Moxie perquè no li fes nosa i va sufocar amb delicadesa la seva protesta endormiscada. Aleshores, es va asseure al cantó del llit i es va calçar. Tots els nervis del cos en tensió d'en Will paraven atenció als sorolls gairebé imperceptibles del pis de baix: una cadira que s'alçava i que es tornava a deixar al lloc, un xiuxiueig molt curt, el cruixit d'una fusta del terra...

Fent menys soroll que ells, en Will va sortir de la seva habitació i va caminar de puntetes fins a l'habitació dels mals endreços de dalt de les escales. No era fosc del tot i la llum grisa i fantasmagòrica que precedia l'alba li va permetre distingir l'antiga màquina de cosir amb pedals. Havia regirat l'habitació feia unes hores, però s'havia descuidat de mirar el compartiment que hi havia al costat de la màquina de cosir, on es guardaven els patrons i les bobines.

El va palpar amb delicadesa, sense deixar d'escoltar el que passava a baix en cap moment. Mentre els homes continuaven bellugant-se, en Will va veure al llindar de la porta un bri de llum que podia provenir d'una llanterna.

Va trobar el pestell del compartiment, el va obrir i, tal com s'havia imaginat, va trobar l'estoig de cuir.

¿Què havia de fer ara?

De moment, res. Es va ajupir enmig de la penombra i va escoltar atentament. El cor li continuava bategant amb força.

Els dos homes eren a la sala d'estar.

—Toquem el dos —va sentir que deia un dels homes—. S'acosta el lleter.

—No és aquí —va dir l'altra veu—. Haurem de mirar el pis de dalt.

—Vés-hi, doncs. Espavila't.

En sentir el cruixit fluix de l'últim graó, en Will es va armar de coratge. L'home gairebé no feia soroll, però no va poder evitar el cruixit perquè no coneixia l'escala. Hi va haver un silenci i, tot seguit, un raig fi de llum de llanterna va escombrar el terra de fora. En Will el va veure a través de l'esclatxa de la porta.

Aleshores la porta es va començar a moure. En Will va esperar que l'home se situés sota el llindar de la porta i, de sobte, va sortir de la foscor com una bala i es va abalançar contra la panxa de l'intrús.

Però cap dels dos no havia vist la gata.

Quan l'home havia pujat l'últim graó, la Moxie havia sortit de l'habitació sense fer soroll i s'havia situat amb la cua recta darrere les seves cames per fregar-s'hi. L'home no hauria tingut problemes per desempallegar-se d'en Will, perquè estava preparat, tenia una bona condició atlètica i era fort, però la gata li havia barrat el pas, i quan va mirar de recular, s'hi va entrebancar. Va deixar anar un crit d'espant, va caure d'esquena, va rodolar escales avall i es va donar un cop de cap brutal contra la taula de la sala.

En Will també l'havia sentit, aquell cruixit tan esgarrifós, però no tenia temps per preguntar-se què l'havia provocat. Així, doncs, va lliscar barana avall, va saltar per sobre el cos convuls de l'home estirat al peu de les escales, va agafar la bossa de plàstic vella que hi havia a la taula, va sortir per la porta principal i va tocar el dos. L'altre home no va poder fer res més que sortir de la sala d'estar i observar-lo.

Malgrat la por i la pressa que tenia, en Will no va poder evitar preguntar-se com era que l'altre home no l'havia cridat ni l'havia empaitat. En tot cas, no trigarien gaire a anar-li al darrere, amb els seus cotxes i els seus telèfons mòbils. L'únic que podia fer era córrer.

Aleshores, va veure que el lleter enfilava el revolt amb el vehicle elèctric, les llums pàl·lides del qual amb prou feines destacaven sobre els primers rajos de l'alba, que començaven a

omplir el cel. En Will va saltar la tanca que separava casa seva del jardí dels veïns, va enfilel el passadís del costat de la casa, va saltar la tanca del jardí del darrere, va recórrer la gespa humida de rosada i, després de travessar el clos, es va endinsar en el garbuix gegant d'arbustos i arbres que creixien entre la urbanització i la carretera principal. Un cop allà, es va arrossegar fins que va arribar sota un arbust i s'hi va quedar estirat, panteixant i tremolant. Era massa d'hora per sortir a la carretera; era millor esperar fins l'hora punta.

No podia oblidar el cruixit del cap de l'home quan havia topat contra la taula, ni la posició del coll, que havia quedat tort d'una manera molt antinatural, ni aquelles convulsions tan terribles que havia tingut a les extremitats. L'home era mort. L'havia matat.

No ho podia oblidar, però ho havia de fer. Tenia moltes altres coses en què pensar. La seva mare, per exemple. ¿Estaria protegida allà on era? La senyora Cooper no xerraria res, ¿oi? ¿I si en Will no tornava? Perquè ara que havia matat algú no podia tornar...

I la Moxie. ¿Qui li donaria menjar? ¿Es preguntaria on se-rien ell i la mare? ¿Miraria de seguir-los?

Cada vegada era més clar. Era prou clar per veure què duia a la bossa de plàstic: la cartera de la mare, l'última carta de l'advocat, el mapa de carreteres del sud d'Anglaterra, xocolatines, pasta de dents, i mitjons i calçotets de recanvi.

Ho tenia tot. De fet, tot anava tal com ho havia planejat.

Tot, excepte que havia matat un home.

La primera vegada que es va adonar que la seva mare era diferent de les altres persones i que hauria de vetllar per ella, en Will tenia set anys. Eren en un supermercat i jugaven a un joc que consistia a ficar un article al carret quan no els veia ningú. En Will vigilava i murmurava: «Ara!», i ella agafava una llauna

o un paquet dels prestatges i el deixava al carret sense fer soroll. I quan els articles eren a dintre, estaven salvats perquè es feien invisibles.

Era un joc molt entretingut i va durar molta estona, ja que, encara que fos un dissabte al matí i la botiga fos plena de gom a gom, eren dos jugadors consumats i es compenetraven a la perfecció. Confiaven l'un en l'altre. En Will estimava molt la seva mare i l'hi deia sovint, i ella també l'hi deia.

Quan van arribar a la caixa, en Will se sentia emocionat i feliç perquè estaven a punt de guanyar. Llavors la seva mare no va trobar la cartera i va dir que li devien haver robat els enemics. Allò també formava part del joc, però en aquells moments en Will ja se n'havia atipat una mica, tenia gana i la seva mare ja no estava tan contenta. De fet, es va espantar molt i van haver de tornar a posar les coses als prestatges. Però, aleshores, van haver de ser molt prudents perquè els enemics els seguien la pista a través dels números de la targeta de crèdit de la mare, que havien esbrinat quan li havien pispat la cartera.

En Will també estava cada vegada més espantat. Es va adonar com n'havia estat, d'intelligent, la mare, a l'hora de convertir un perill real en un joc perquè ell no s'alarmés, i com, ara que sabia la veritat, ell havia fet veure que no estava espantat només per tranquil·litzar-la.

Així, doncs, en Will fingia que tot allò continuava sent un joc perquè la por que pogués sentir no es convertís en una preocupació per a ella. Al final, van arribar a casa sense haver comprat res, però almenys havien esquivat el perill dels enemics. Llavors en Will va trobar la cartera a la taula del rebedor. El dilluns van anar al banc a cancel·lar el compte de la mare i en van obrir un de nou en un altre lloc, per si de cas. D'aquella manera va passar el perill.

Però durant els mesos següents, en Will es va adonar que els enemics de la seva mare no vivien al món exterior, sinó que eren dins el seu cap, cosa que no els feia ni menys reals, ni

menys esfereïdors, ni menys perillosos. Ara bé, allò volia dir que l'havia de protegir fins i tot amb més cura, per la qual cosa, des del dia del supermercat, quan es va adonar que havia de fingir per no capficar la seva mare, una part de la ment d'en Will estava sempre pendent de les seves preocupacions. L'estimava tant que hauria donat la vida per protegir-la.

Respecte al pare d'en Will, havia desaparegut molt abans que ell fos prou gran per poder-lo recordar. Ell sentia una curiositat immensa per tot el que tenia a veure amb el seu pare i escometia la seva mare amb preguntes, la majoria de les quals no podia contestar.

«¿Era un home ric?»

«¿On va anar?»

«¿Per què se'n va anar?»

«¿És mort?»

«¿Tornarà?»

«¿Com era?»

La seva mare només el podia ajudar amb l'última pregunta. En John Parry havia estat un home atractiu, un oficial valent i espavilat de la Marina Reial que havia deixat l'exèrcit per dedicar-se a l'exploració i encapçalar expedicions a indrets remots del món. Escoltar aquelles coses fascinava en Will. No hi havia cap pare que pogués ser més interessant que un explorador. Des d'aquell instant, en Will va començar a jugar amb un amic invisible: ell i el seu pare s'obrien pas desbrossant la malesa de la jungla, es protegien els ulls per veure-hi a través d'una tempesta des de la coberta de la seva goleta, sostenien una torxa i desxifraven inscripcions misterioses en una cova infestada de ratpenats... Eren els millors amics del món, s'havien salvat l'un a l'altre en innumbrables ocasions, reien plegats i conversaven a la vora d'una foguera fins ben entrada la nit.

Però com més creixia en Will, més preguntes es feia. «¿Per què no hi havia fotos del seu pare tant en aquesta part del món com en aquella, acompanyat d'homes amb les barbes glaçades

que conduïen trineus a l'Àrtic, o a la jungla, examinant ruïnes cobertes de plantes enfiladisses?» «¿No n'havia quedat res, dels trofeus i les curiositats que per força s'havia d'haver endut a casa?» «¿No hi havia res escrit sobre ell en cap llibre?»

La seva mare no ho sabia. Amb tot, li va dir una cosa que en Will no es va poder treure del cap.

—Un dia seguiràs les passes del teu pare —va dir—. També seràs un gran home. Duràs la seva capa.

Tot i que no sabia què volien dir aquelles paraules, en Will en va copsar el sentit, i allò el va fer sentir radiant d'orgull i amb un objectiu per al futur. Tots els seus jocs esdevindrien reals. El seu pare era viu, perdut en algun lloc inhòspit, i ell l'alliberaria i duria la seva capa. Valia la pena viure una vida difícil si es tenia una aspiració com aquella.

En Will va mantenir els problemes de la seva mare en secret. A vegades, quan estava més tranquil·la i tenia la ment més lúcida, en Will aprenia d'ella què s'havia de comprar, com es cuinava i com s'ho enginyava per tenir la casa neta, amb l'única finalitat de poder-se'n sortir quan ella estigués confusa i espantada. També va aprendre a ocultar-se, a passar desapercebut a l'escola i a no cridar l'atenció dels veïns, ni tan sols quan la seva mare es trobava en un estat de pànic i de bogeria tan terrible que amb prou feines podia articular cap paraula. Per damunt de tot, en Will tenia por d'una cosa: que les autoritats descobrissin la condició en què es trobava la seva mare, que se l'emportessin i que a ell el duguessin a casa d'uns desconeguts. Qualsevol entrebanc era millor que allò. Perquè, de tant en tant, la foscor del seu cap s'esvaïa, tornava a ser feliç, es mofava de les pors que la tenallaven i donava les gràcies a en Will per cuidar-la tan bé. En aquells moments desprenia tant d'amor i tanta tendresa que ell no s'imaginava una companya millor, i només desitjava viure amb ella sola per sempre.

Però aleshores van arribar els homes.

No eren ni policies ni assistents socials, i tampoc no eren

delinqüents (almenys a parer d'en Will). Malgrat els esforços d'en Will per no deixar-los entrar, es van negar a dir-li què buscaven; només volien parlar amb la seva mare, que precisament llavors es trobava en una situació molt delicada.

Tanmateix, es va quedar a escoltar darrere la porta. Quan va sentir que la interrogaven sobre el seu pare, la respiració d'en Will es va accelerar.

Els homes volien saber on havia anat en John Parry, si li havia enviat alguna cosa, quan havia tingut notícies seves per última vegada i si s'havia posat en contacte amb alguna ambaixada estrangera. En Will va sentir que la seva mare estava cada cop més atabalada, per la qual cosa va irrompre a l'habitació i els va dir que toquessin el dos.

Malgrat els pocs anys que tenia, estava tan enfurismat que cap dels dos homes no va riure. L'haurien pogut tombar amb facilitat i immobilitzar-lo a terra amb una mà, però en Will no tenia por de res i un odi implacable li bullia a la sang.

Els homes se'n van anar. Evidentment, aquell episodi va confirmar la teoria d'en Will: el seu pare tenia problemes en algun lloc i ell era l'única persona que el podia ajudar. Els seus jocs ja no eren una cosa de nens i els va començar a mantenir més en secret. Les seves fantasies estaven esdevenint realitats i ell n'havia de ser digne.

Al cap de poc temps, els homes van tornar i van insistir que la mare d'en Will els havia de dir una cosa. Van tornar quan ell era a l'escola i, mentre un parlava amb ella al pis de baix, l'altre escorcollava els dormitoris. Ella no es va adonar del que feien. Però en Will va arribar d'hora a casa i els hi va trobar; s'hi va tornar a encarar amb tota la fúria de què era capaç i, com l'altra vegada, els homes se'n van anar.

Semblava que intuïssin que ell no avisaria la policia per por que la seva mare acabés a les mans de les autoritats, i eren cada vegada més persistents. Al final, van entrar a la casa un dia que en Will havia anat a buscar la seva mare al parc. El seu estat

havia empitjorat: ara estava convençuda que havia de tocar els taulons de tots els bancs que hi havia a la vora de l'estanyol. En Will la va ajudar a fer-ho per acabar abans. Quan van enfilem l'últim revolt, van veure com s'allunyava la part del darrere del cotxe. En Will va entrar a casa i va trobar que havien regirat la majoria dels calaixos i els armaris.

Sabia què buscaven. L'estoig verd de cuir era l'objecte més preuat de la mare; ell no hauria gosat mai mirar-ne el contingut i fins i tot desconeixia on el guardava, però sabia que contenia cartes, i també que a vegades les llegia i plorava, i que era precisament llavors quan parlava del seu pare. Per això en Will va deduir que era el que buscaven i de seguida es va adonar que havia de fer alguna cosa.

En primer lloc, va decidir que havia de trobar un indret segur per a la seva mare. Hi va donar moltes voltes, però no tenien amics i els veïns ja havien començat a sospitar alguna cosa. L'única persona de qui es podien refiar era la senyora Cooper. Tan aviat com la seva mare estigués protegida, havia de trobar l'estoig verd de cuir i mirar-ne el contingut i, a continuació, havia d'anar a Oxford per esbrinar les respostes d'algunes de les preguntes que es feia més sovint. Però els homes van tornar massa aviat.

I ara n'havia matat un.

I la policia també el perseguiria.

De tota manera, era un expert a l'hora de passar inadvertit. Havia de cridar l'atenció menys que mai i mirar d'allargar aquella situació com més millor, fins que trobés el seu pare o fins que l'atrapessin. I si l'havien de trobar primer, no li importava haver de matar tantes persones com fos necessari.

Pels volts de mitjanit d'aquell mateix dia, en Will s'allunyava caminant de la ciutat d'Oxford. Era a més de seixanta quilòmetres del centre i estava baldat. Havia fet autoestop, havia pujat

a dos autobusos, havia caminat i havia arribat a Oxford a les sis, massa tard per dur a terme les gestions que havia previst. Havia menjat en un Burger King i s'havia amagat en un cinema (tot i que havia oblidat el títol de la pel·lícula abans que s'acabés).

Ara caminava per una carretera inacabable cap als afores, en direcció nord. Fins a aquell moment ningú no s'havia fixat en ell. Havia de trobar de seguida un lloc on dormir, perquè com més tard es fes més cridaria l'atenció. El problema era que als jardins de les cases acollidores que vorejaven la carretera no hi havia cap lloc on amagar-se i, pel que semblava, encara trigaria una mica a poder anar camp a través.

Va arribar a una rotonda molt gran, on la carretera que es dirigia cap al nord travessava la ronda d'Oxford que anava d'est a oest. A aquella hora de la nit hi havia molt poc trànsit i el silenci regnava a la carretera, flanquejada per unes extensions amples de gespa, darrere de les quals s'alçaven les cases de la gent acomodada. A la gespa dels vorals de la carretera hi havia plantades dues fileres de carpins; la simetria perfecta de les seves copes poblades els dotava d'una aparença estranya i semblaven més aviat trets d'un dibuix infantil que no pas de la vida real. Els llums de la carretera proporcionaven a l'escena un to artificial, com si fos un decorat. L'esgotament havia deixat en Will mig estabornit i tan aviat hauria pogut continuar caminant cap al nord com repenjar el cap a l'herba sota un d'aquells arbres i caure adormit. Aleshores, mentre procurava desvetllar-se, va veure un gat.

Era tigrat, com la Moxie. Va sortir a poc a poc d'un jardí de la banda d'Oxford, la mateixa on era en Will, que va deixar la bossa de plàstic a terra i va allargar la mà. El gat s'hi va atansar i es va fregar el cap contra els nusos dels dits del nen, com la Moxie. De fet, tots els gats es comportaven d'aquella manera, però allò no va impedir que en Will sentís unes ganes terribles de tornar a casa i que els ulls se li omplissin de llàgrimes.

Finalment el gat va girar cua. Havia d'aprofitar la nit per patrullar pel seu territori i per caçar ratolins. Després de travessar la carretera, es va aturar al costat d'uns arbustos, enllà dels carpins.

En Will, que encara l'observava, va veure que el gat es comportava d'una manera una mica estranya. Va allargar una pota i va llançar una urpada a l'aire, davant seu, cap a alguna cosa que en Will no podia veure. Llavors va saltar cap enrere i es va quedar immòbil, amb l'esquena arquejada, el pelatge eriçat i la cua recta. En Will coneixia el caràcter dels gats. Ara el mirava amb més atenció. El gat es va tornar a apropar a l'indret en qüestió, un tros d'herba entre els carpins i els arbustos del clos d'un jardí, i va a llançar una altra urpada a l'aire. Va fer un altre saltiró cap enrere, però sense allunyar-se'n tant com abans i mostrant menys senyals d'alarma. Al cap d'uns segons d'ensumar, de temptejar el terreny i de bellugar els bigotis, la precaució va cedir davant de la curiositat.

El gat va fer una passa cap endavant i es va esfumar.

En Will va parpellejar amb incredulitat. Es va quedar palplantat, prop del tronc de l'arbre que tenia més a la vora, i un camió que resseguia la rotonda el va il·luminar. Quan va haver passat de llarg, en Will va travessar la carretera sense perdre de vista el punt on el gat havia estat investigant. No era fàcil perquè no hi havia res en què concentrar la vista, però quan va arribar a l'indret i el va examinar amb més deteniment, ho va veure.

Com a mínim ho va veure des de diversos angles. Semblava que, a dos metres del límit de la carretera, algú hagués tallat una mena de quadrat d'aire de menys d'un metre d'amplada. Si s'observava des de la mateixa alçada, de cantell, era gairebé invisible, i des de darrere era invisible del tot. Només es veia des de la banda més pròxima a la carretera, i ni tan sols des d'aquell punt es distingia amb facilitat, ja que el que es veia a través seu era idèntic al que tenia davant: una extensió d'herba il·luminada per un fanal de l'enllumenat públic.

Però en Will va saber de seguida que el tros d'herba de l'altra banda es trobava en un món diferent.

No hauria sabut dir per què, però ho va saber de seguida, de la mateixa manera que sabia que el foc cremava i que l'amabilitat era una qualitat positiva. Estava presenciant una cosa absolutament extraordinària.

Allò el va instar a inclinar-se cap endavant i a mirar més enllà. Quan va veure el que hi havia, li va començar a rodar el cap i va sentir que el cor se li accelerava. Però no va vacil·lar: va passar la bossa de plàstic a l'altre cantó i, tot seguit, es va esmunyir pel forat.

Va anar a parar a sota d'una renglera d'arbres. Però no eren carpins, sinó unes palmeres altes que s'havien plantat, com els arbres d'Oxford, seguint una línia al llarg de l'herba. De fet, es trobava al centre d'un bulevard molt ample flanquejat per una avinguda de bars i petits establiments, tots oberts i ben il·luminats, buits i extremament silenciosos, sota un cel atapeït d'estrelles. Una fragància de flors i l'olor salada del mar impregnaven la nit calorosa.

En Will va donar una ullada al seu voltant amb molta cautela. Darrere seu, la lluna plena banyava uns turons grans, verds i llunyans, i al peu dels vessants, es veïen cases amb jardins sumptuosos, un parc espaiós amb arbredes i la resplendor blanca d'un temple clàssic.

Al costat d'en Will hi havia el forat buit enmig de l'aire, tan difícil de distingir des d'aquella banda com de l'altra, però igual de real. En Will es va ajupir per mirar cap a l'altre cantó i va veure la carretera d'Oxford, el seu món. Es va girar i va sentir un calfred. No sabia res d'aquell món nou, però segur que era millor que el que havia deixat. Tot i la sensació de vertigen matinal que tenia, com si estigués somiant i despert alhora, es va aixecar i va mirar de localitzar el gat, el seu guia.

Però no es veia enlloc. Sens dubte, devia estar explorant els carrers estrets i els jardins de darrere els bars, la il·luminació

dels quals els feia molt atractius. En Will va arreplegar la bossa de plàstic malmesa i es va començar a acostar als establiments; caminava molt a poc a poc i anava amb molt de compte, no fos cas que tot plegat s'esvaís en un tancar i obrir d'ulls.

L'aire d'aquell lloc tenia un no sé què del Mediterrani, o potser del Carib. En Will no havia sortit mai d'Anglaterra, de manera que no el podia comparar amb res que conegués, però era la mena de lloc on la gent sortia a sopar, a beure, a ballar i a gaudir de la música. Tanmateix, allà no hi havia ningú i hi regnava un silenci immens.

A la primera cantonada on va arribar, hi havia un bar amb unes tauletes verdes a fora, una barra de zinc i una màquina de cafè. En algunes taules hi havia vasos mig buits; en un cendrer un cigarret s'havia cremat fins a la burilla; un plat d'arròs reposava al costat d'una cistelleta amb panets secs i durs com pedres.

En Will va agafar una ampolla de llimonada d'una nevera situada darrere la barra i, després d'un moment de reflexió, va deixar una moneda d'una lliura dins la caixa. La va tancar, però tot seguit la va tornar a obrir; havia pensat que el nom de la moneda d'aquell lloc potser li diria on era. La moneda es deia corona, però no va esbrinar res més.

Va tornar a deixar els diners i va obrir l'ampolla amb l'obridor que hi havia enganxat a la barra. Va sortir del bar i es va endinsar en els carrers adjacents al bulevard. Petites botigues de queviures i forns de pa alternaven amb joieries, floristeries i portes amb cortines de granadura que conduïen a cases particulars, on destacaven les baranes de ferro forjat carregades de flors, que penjaven sobre les voreres, i on el silenci, tancat en aquell espai tan estret, era fins i tot més aclaparador.

Els carrers feien baixada i de seguida desembocaven en una avinguda espaiosa, on una colla de palmeres s'alçaven ben amunt, fins al punt que els fanals només n'illuminaven la part inferior de les fulles.

I a l'altra banda de l'avinguda hi havia el mar.

En Will es va trobar davant d'un port delimitat a l'esquerra per una escullera i a la dreta per un promontori on, il·luminat entre arbres i arbustos florits, s'alçava un edifici enorme amb columnes de pedra, àmplies escalinates i balcons vistosos. Al port hi havia ancorades una o dues barques i darrere l'escullera la llum de les estrelles es reflectia sobre la superfície del mar en calma.

En aquells moments l'esgotament d'en Will havia desaparegut. S'havia desvetllat i estava absolutament captivat. De tant en tant, mentre caminava pels carrerons, allargava la mà per tocar una paret, una porta o les flors d'una finestra, i trobava que tot era sòlid i real. Es delia per tocar tot el paisatge que tenia davant seu, perquè era massa extens per retenir-lo només amb la mirada. Es va quedar dret i immòbil, respirant fondo, gairebé espantat.

Es va adonar que encara duia l'ampolla que havia agafat al bar. En va fer un glop i va trobar que tenia gust del que era: llimonada gelada. Va agrair-ho perquè l'aire nocturn era molt càlid.

Es va dirigir cap a la dreta, va deixar enrere hotels amb tendals damunt d'entrades inundades de llum i escortades per bugenvíllees, i va fer cap als jardins del petit promontori. L'edifici envoltat d'arbres tenia una façana il·luminada i hauria pogut ser un casino, o fins i tot un teatre de l'òpera. Sota els llums que penjaven dels balandres, s'entrellaçaven diversos caminets, però no se sentia cap senyal de vida: ni el cant dels ocells, ni el brunzit dels insectes; res, tret de les passes d'en Will.

L'únic so que se sentia era el trencament regular i fluix d'onades delicades a la platja de darrere les palmeres que s'alçaven al límit del jardí. En Will s'hi va apropar. La marea estava pujant, o potser estava baixant, i, sobre la sorra fina i blanca de la platja, s'arregleraven uns quants patins de pedals. Cada pocs segons, una onada minúscula es plegava a la vora del mar, llis-

cava cap enrere i s'ocultava amb elegància sota la següent. Llavors va veure que a uns cinquanta metres, dins el mar en calma, hi havia una plataforma amb un trampolí.

En Will es va asseure al costat d'un patí i es va treure les sabates, unes vambes barates i a punt de trencar-se que li oprimien els peus calents. Tot seguit, va deixar els mitjons al costat de les vambes i va enfonsar els dits a la sorra. Uns quants segons més tard, s'havia tret tota la roba i caminava mar endins.

Va trobar l'aigua deliciosa, ni freda ni calenta. Va xipollar fins a la plataforma del trampolí, s'hi va enfilari, assegut al tauló polit per la intempèrie, va contemplar la ciutat que tenia darrere.

A mà dreta l'escullera embolcallava el port. Més enllà, a un quilòmetre i mig aproximadament, s'alçava un far pintat amb ratlles blanques i vermelles. Més enrere hi havia uns penya-segats que la distància desdibuixava, i al fons, els grans turons ondulats que havia vist en arribar.

En primer pla hi havia els arbres il·luminats dels jardins del casino, els carrers de la ciutat i el passeig marítim, amb els hotels, els bars i les botigues banyats per unes llums d'allò més acollidores.

Tots els establiments eren buits i silenciosos, però també eren segurs. Ningú no el seguiria fins allà; l'home que havia escorcollat la casa no se n'assabentaria mai; i la policia no l'enxamparia. Si es volia amagar, tenia un món sencer a la seva disposició.

Per primera vegada des que havia fugit de casa aquell matí, en Will es començava a sentir protegit.

Tornava a tenir gana i set. De fet, l'últim cop que havia menjat era en un altre món. Es va submergir de nou i va nedar més a poc a poc cap a la platja, on es va posar els calçotets i va agafar la resta de la roba i la bossa de plàstic. Va llençar l'ampolla buida a la primera paperera que va trobar i va caminar descalç per la vorera en direcció al port.

Quan se li va haver assecat una mica la pell, es va posar els texans i va buscar un lloc on poder menjar. Els hotels eren molt luxosos. De fet, va donar una ullada a l'interior del primer que va trobar, però era tan gran que s'hi va sentir incòmode. Va continuar recorrent el passeig marítim fins que va topar amb un bar petit que, per alguna raó, li va semblar el lloc adequat. Era com la majoria de bars, però el balcó del primer pis, farcit de testos amb flors, i les taules i les cadires de la terrassa li van semblar molt acollidors.

Darrere la barra, a la paret, hi havia fotos de boxadors i un pòster signat d'un acordionista amb una rialla de galta a galta. També hi havia una cuina i, al costat de la cuina, una porta que donava a una escala molt estreta coberta per un estampat floral força llampanant.

A poc a poc, en Will va pujar els graons fins al replà i va obrir la primera porta. Era l'habitació que es veia des del carrer. Hi corria un aire carregat i sufocant, i en Will va obrir la porta de vidre del balcó perquè l'aire nocturn la ventilés. L'habitació era vella, petita i plena de coses massa grans per l'espai que ocupava; però també era neta i acollidora. La gent que vivia allà era hospitalària. Hi havia un prestatge petit amb llibres, una revista sobre la taula i un parell de fotos emmarcades.

En Will va sortir d'aquella habitació i va inspeccionar la resta de la casa: un bany petit i un dormitori amb un llit de matrimoni.

Abans d'obrir l'última porta va sentir un formigueig a la pell. El cor li batejava a tota velocitat. No sabia si havia sentit alguna cosa dins d'aquella habitació, però tenia el pressentiment que no era buida. Aleshores va pensar que l'inici d'aquell dia havia estat molt estrany, amb una persona a fora d'una habitació fosca i ell esperant a dins; semblava que s'hagués girat la truita...

Mentre hi pensava, la porta es va obrir d'una revolada i alguna cosa es va abalançar contra ell com una bèstia salvatge.

Però gràcies a l'avís de la memòria, no s'havia col·locat gai-

re a prop de la porta, de manera que va poder evitar una caiguda segura. Es va defensar impetuosament i va clavar cops de genoll, de cap, de puny i de braç contra aquell animal, o aquell home, o aquella...

Era una nena que tenia si fa no fa la seva edat; bramava encesa d'ira, duia la roba bruta i estripada, i tenia uns braços i unes cames força prims.

La nena es va adonar de la identitat de la seva víctima, es va separar del seu pit nu i es va arraulir al racó del replà fosc com un gat acorralat. De fet, al seu costat n'hi havia un, de gat, cosa que va sorprendre en Will. Era un gat salvatge força gran que li arribava al genoll, amb els pèls eriçats i la cua recta, i ensenyava les dents.

La nena li va acariciar l'esquena i l'animal es va llepar els llavis secs sense deixar d'observar l'intrús.

En Will es va aixecar lentament.

—¿Qui ets tu?

—La Lyra Llenguadepata —va respondre la nena.

—¿Vius aquí?

—No —va dir ella de manera enèrgica.

—¿Què és aquest lloc? Aquesta ciutat, vull dir...

—No ho sé.

—¿D'on has vingut?

—Del meu món. Estan connectats. ¿On és el teu daimoni?

En Will va obrir els ulls de bat a bat. Llavors va presenciar una cosa extraordinària: el gat va saltar als braços de la nena i es va transformar. Ara era un ermini d'estiu d'un vermell marronós amb el coll i la panxa de color crema, i li va llançar una mirada més ferotge que la de la nena. Però, aleshores, els esdeveniments van agafar un altre caire, perquè en Will es va adonar que tant la nena com l'ermini li tenien una por terrible, ben bé com si fos un fantasma.

—No en tinc cap, de dimoni —va dir en Will—. No entenc pas què vols dir. —I va afegir:— Ah! ¿Això és el teu dimoni?

La Lyra es va aixecar a poc a poc. L'ermini se li va cargolar al coll sense deixar de mirar la cara d'en Will amb els seus ulls foscos.

—Però tu ets viu —va dir la Lyra, poc convençuda—. No ets... No t'han...

—Em dic Will Parry i no sé què t'empatolles —va dir ell—. Al meu món *dimoni* significa 'diabla' i és una cosa dolenta.

—¿Al teu món? ¿Vols dir que aquest no és el teu món?

—No. He trobat... una entrada. Deu passar el mateix que amb el teu món, suposo. Deuen estar connectats.

La nena es va relaxar una mica, però encara l'observava amb atenció. En Will obrava amb calma i amb molta mà esquerra, com si s'estigués fent amic d'un gat.

—¿Has vist algú altre en aquesta ciutat? —li va preguntar en Will.

—No.

—¿Quant fa que ets aquí?

—*Nossé*. Uns quants dies. No me'n recordo.

—¿I per què has vingut?

—Estic buscant la Pols —va dir ella.

—¿La pols? ¿Quin tipus de pols? ¿Pols d'or?

La Lyra va tancar una mica els ulls i no va dir res. En Will es va girar i va baixar les escales.

—Tinc gana —va dir ell—. ¿Hi ha menjar a la cuina?

—*Nossé* —va dir ella, que el va seguir mantenint-se a distància.

A la cuina en Will va trobar els ingredients per fer pollastre a la cassola, però començaven a fer pudor a causa de la calor i els va llençar tots a les escombraries.

—¿No has menjat res? —va preguntar en Will, que va obrir la nevera.

La Lyra s'hi va acostar per mirar a dins.

—No sabia que hi hagués això aquí dintre —va dir ella—. Ostres! És fred!

El seu daimoni va adoptar una altra forma; es va convertir en una papallona immensa de colors llampants i va entrar volant a la nevera, d'on va sortir de seguida per posar-se a l'espatlla de la nena. La papallona va alçar les ales i les va tornar a abaixar a poc a poc. En Will va pensar que potser no havia de mirar tot allò, però l'estranyesa de tot plegat el tenia obsessionat.

—¿No havies vist mai una nevera? —va preguntar en Will.

Hi va trobar una llauna de cola, la va donar a la Lyra i, tot seguit, en va treure una ouera. La Lyra va estrènyer la llauna amb les mans i va sentir un plaer immens.

—Beu-te-la —va dir en Will.

La Lyra la va observar i va corrugar les celles. No sabia obrir-la. En Will va estirar l'anella i va sortir una mica d'escuma. Ella la va llepar per si de cas i va fer uns ulls com unes taronges.

—¿És bo? —va dir la Lyra amb una veu mig esperançada i mig atemorida.

—Sí. Ves per on, en aquest món també hi ha Coca-Cola. En beuré una mica per demostrar-te que no és verinosa.

En Will va obrir una altra llauna. Quan va veure que ell en bevia, la Lyra el va imitar. De seguida va quedar clar que tenia set. Va beure el líquid tan de pressa que les bombolles li van pujar pel nas; va esbufegar i va deixar anar un rot força sorollós, i després va posar cara d'empipada quan en Will la va mirar.

—Faré una truita —va dir ell—. ¿En vols?

—No sé què és una truita.

—Mira'm i ho sabràs. També hi ha una llauna de mongetes cuites amb salsa de tomàquet, si vols.

—No sé què són les mongetes cuites amb salsa de tomàquet.

En Will li va ensenyar la llauna i ella hi va començar a buscar l'anella que havia vist al capdamunt de la llauna de Coca-Cola.

—No, has de fer servir un obrellaunes —va dir ell—. ¿No tenen obrellaunes al teu món?

—Al meu món cuinen els criats —va dir ella amb menyspreu.

—Mira dins d'aquell calaix.

Mentre la Lyra remenava la coberteria de la cuina, ell va trencar sis ous, els va abocar en un plat fondo i els va batre amb una forquilla.

—Aquest —va dir en Will, que la mirava—. El del mànec vermell. Porta'l cap aquí.

En Will el va clavar a la llauna i li va ensenyar com s'obria.

—Ara agafa aquella cassola del ganxo i aboca-les-hi —va afegir en Will.

Ella va ensumar les mongetes i, de nou, li va aparèixer als ulls una expressió de plaer i de sospita alhora. Va abocar el contingut de la llauna a la cassola i es va llepar un dit, mentre observava com en Will salpebrava els ous, tallava un tros de mantega d'un paquet de la nevera i el dipositava en una paella de ferro colat. Ell va anar cap a la barra a buscar mistos i, quan va tornar, la Lyra havia ficat un dit brut dins el plat dels ous batuts i se'l llepava amb delit. El seu daimoni, que tornava a ser un gat, també hi ficava la pota, però va recular quan va veure que en Will s'hi acostava.

—Encara no està a punt —va dir en Will, que va apartar el plat—. ¿Quan va ser l'última vegada que vas fer un àpat com Déu mana?

—A la casa del meu pare, a Svalbard —va contestar ella—. Fa molts dies. No sé quants. Aquí vaig trobar pa i altres coses i m'ho vaig menjar.

En Will va encendre el gas, va fondre la mantega, va abocar els ous i va deixar que ocupessin la superfície de la paella. Els ulls ansiosos de la Lyra no se'n perdien cap detall: va observar com construïa una carena d'ou al mig de la paella i com la decantava perquè les parts més crues llisquessin per l'espai que quedava

lliure; i també es va fixar en ell, en el seu rostre, en el moviment de les seves mans, i en les seves espatlles i els seus peus nus.

Quan la truita va ser cuïta, la va plegar i la va tallar per la meitat amb una espàtula.

—Busca un parell de plats —va dir en Will, i ella el va obeir.

La Lyra semblava força disposada a rebre ordres quan trobava que tenien sentit, de manera que ell li va dir que netegés una de les taules de fora. En Will va treure el menjar dels recipients, va agafar uns quants ganivets i forquilles d'un calaix i es va asseure. Saltava a la vista que se sentien incòmodes.

Ella s'ho va cruspir tot en menys d'un minut i llavors no va parar de bellugar-se ni un moment. Mentre en Will s'acabava la truita, la Lyra es gronxava cap endavant i cap endarrere i estirava les tires de plàstic de la cadira. El seu daimoni es va tornar a transformar i va adoptar la forma d'una cadenera, que va començar a picotejar crostes invisibles damunt la taula.

En Will va menjar a poc a poc. Tot i que havia donat a la Lyra la majoria de les mongetes, va trigar molt més que ella. El port que tenien al davant, els llums del bulevard solitari i les estrelles al cel fosc... Tot estava suspès enmig d'un silenci enorme, com si no existís res més.

Ell no va deixar d'estar atent a la noia en cap moment. Era petita i lleugera, però també era forta i havia lluitat com una tigressa. El cop de puny d'en Will li havia fet un blau a la galta, però ella no en feia cas. Al seu rostre s'hi barrejaven trets infantils (per exemple, quan havia tastat la Coca-Cola per primera vegada) i trets d'un recel trist i profund. Tenia els ulls d'un blau clar i els seus cabells recobrien el ros fosc original tan bon punt se'ls hagués rentat, perquè anava molt bruta i feia el tuf d'una persona que feia dies que no es rentava.

—¿Laura? ¿Lara? —va dir en Will.

—Lyra.

—¿Lyra... Llenguadepata?

—Sí.

—¿On és el teu món? ¿Com vas arribar fins aquí?

Ella va arronsar les espatlles.

—A peu —va dir—. Hi havia molta boira. No sabia on anava. Només sabia que estava sortint del meu món. Però no vaig veure aquest amb claredat fins que la boira es va aixecar. Llavors em vaig trobar aquí.

—¿Què has dit abans sobre la pols?

—La Pols, sí. N'he de descobrir coses. Però aquest món sembla molt buit. Aquí no puc preguntar res a ningú. Sóc aquí des de... *Nossé*, deu fer tres o quatre dies... I no hi ha ningú.

—Però, ¿per què vols descobrir coses sobre la pols?

—És una pols especial —va contestar la Lyra amb concisió—. No és una pols normal i corrent.

El daimoni es va tornar a transformar. En un tancar i obrir d'ulls, la cadenera va esdevenir una rata, una rata negra i grossa amb els ulls vermells. En Will la va observar amb cautela i la nena s'hi va fixar.

—Tu també tens un daimoni —va concloure la Lyra—. A dins.

Ell no sabia què dir.

—Segur que el tens —va continuar dient—. Si no, no series humà. Estaries... mig mort. Nosaltres vam veure un nen separat del seu daimoni, i tu no estàs com ell. Encara que no en siguis conscient, també en tens un. Quan t'hem vist ens hem espantat molt. Ens pensàvem que eres un espectre nocturn o alguna cosa per l'estil. Però després hem vist que no.

—¿Hem?

—En Pantalàimon i jo. Nosaltres. El teu daimoni i tu no esteu separats. Ets tu. És una part de tu. L'un és part de l'altre. ¿No hi ha ningú com nosaltres al teu món? ¿Tothom és com tu? ¿Tots els daimonis estan amagats?

En Will va mirar la nena esprimatxada d'ulls clars i el daimoni en forma de rata negra que duia als braços i es va sentir molt sol.